

Eerder in de training had een jonge soldaat minder geluk gehad. Door zijn eigen stommitieit was de jongen tijdens het oefenen onder de auto terecht gekomen. In plaats van hem te helpen was Markus Wolff naar de soldaat toegelopen, had zijn pistool getrokken en de trekker overgehaald. Fuchs had ademloos staan kijken, voordat hij besepte dat Wolff een losse flodder had afgevuurd. Tegen hem en Lange had hij gezegd dat de training er voor die dag opzat. Wolff was naar de soldaat gelopen en had hem aangesproken: 'Als je zo afwisselend presteert, is het maar de vraag of de missie slaagt. *En ik hou niet van gokken.*'

Uiteindelijk was de jongen na een urenlange doodstrijd bezweken aan de verwondingen door de aanrijding.

Toch viel niet te ontkennen dat kolonel Wolff uitermate effectief was. Fuchs was niet verrast geweest toen hij hoorde dat deze missie onder zijn leiding was geplaatst. Nu had hij zich eindelijk bij hen aangesloten. 'Soldaten,' klonk de diepe stem van Markus Wolff. Fuchs had het idee dat Wolff hem en Lange niet echt kon zien, maar op de een of andere manier kon voelen. Hij kwam langzaam overeind en salueerde.

Nadat Wolff zich ervan had verzekerd dat ook Herman Lange overeind was gekomen, nam hij het woord: 'Ik heb gehoord dat onze man goed werk heeft geleverd. De auto is gesaboteerd en Howard zal slechts worden begeleid door twee leden van de militaire politie. Ze verwachten niks.'

Het viel Fuchs op dat Wolff in het Engels sprak. Waarschijnlijk was dat puur uit voorzichtigheid, want de omgeving leek nog steeds verlaten. Hij wilde geen risico nemen. Het maakte Fuchs ook niet veel uit, hij werd al maanden getraind en had vrijwel iedere dag les in het Engels gehad. Hij moest inmiddels toegeven dat dat geen overbodige luxe was geweest; hoewel Fuchs na zijn aankomst in Engeland vrijwel direct naar zijn schuiladres was gegaan en pas vanavond weer was vertrokken, hadden al twee dorpsbewoners hem aangesproken. Hij had ze volgens plan verteld dat hij hun niets kon zeggen, omdat zijn taak geheim was

voor burgers. Hoewel dit maar enkele zinnen had gekost, was Fuchs blij dat hij dat nu in een vloeiend Londens accent kon doen. Zijn smoes was erg geloofwaardig, een groot deel van Zuid-Engeland was immers een soort legerbasis. Het hele plan moest zo geheim mogelijk blijven en er liepen massa's soldaten rond met boodschappen die niet voor burgers bestemd waren.

Wolff wenkte Lange en Fuchs en maakte een grote rugzak open. Hij gaf Lange een spijkermat en Fuchs een klein explosief. Ook kregen ze allebei een pistool.

Fuchs herkende het pistool onmiddellijk uit zijn training: het zag er normaal uit, tot je het magazijn bekeek. Hij wist dat daarin geen metalen kogels te vinden waren, maar kogels die waren gemaakt van een materiaal dat veel van hout weg had. Het idee was heel eenvoudig: op die manier kon er bij een autopsie geen metalen kogel gevonden worden. Een houten kogel zou kunnen verbranden, waardoor niets van over zou blijven.

Fuchs keek naar Lange, die zijn pistool wegstopte en met de spijkermat aan de gang ging. Fuchs was onder de indruk geweest van Langes vaardigheid met een spijkermat: het lukte hem telkens om de mat ongemerkt onder een voorbijrijdende auto te gooien, zelfs als deze op hoge snelheid langsreed. Hij was alleen een stuk minder geoefend met het pistool dan Fuchs, dat had de training meermaals uitgewezen.

Zelf was Fuchs getraind in het werken met een klein explosief. Dit kon hij nu met grote nauwkeurigheid op de zijkant van een voertuig aanbrengen, op zo'n manier dat de brandstoftank bij een ongeluk vrijwel zeker zou ontploffen. Hoewel dat zonder explosief ook mogelijk was, wist Fuchs dat in deze missie niets aan het toeval overgelaten mocht worden.

Hij stopte snel zijn spullen weg en ging weer liggen in de greppel naast de weg. Wolff had zijn tas opnieuw op zijn rug gedaan en nam zijn positie aan de andere kant van de straat in, terwijl Lange een stuk

verder aan de weg ging liggen. Hoewel Fuchs maanden voor dit moment had getraind, had zijn ervaring hem niet kunnen voorbereiden op wat hij nu voelde.

In de verte hoorde Fuchs een auto aankomen. Dit werden de belangrijkste minuten van zijn oorlog. Hij onderdrukte het gevoel om over te geven en haalde diep adem. De greep op zijn pistool werd steviger, het gebrom van de motor werd harder.

Operatie Feniks was begonnen.